

İbadetten tad almak

Hayat Gümüş: “İbadetlerimden, namazlarımdan bazen tat almıyorum. Bu neden olabilir? İsteksiz kıldığım namazların durumu ve hükmü nedir?”

Genelde ibadette, özelde namazda tek bir noktayı düşünmeliyiz: İbadet bizim fitrat ve yaratılış borcumuzdur. Biz farkında olmasak da, hissetmesek de, tat almasak da, hiçbir şekilde huşuu yakalayamasak da, Allah’ın huzurundaki en faziletli, en sevimli, en güzel, en makbul, en edepli ve en itaatkâr duruşumuz ibadet ile mümkün olmaktadır. İbadeti yalnız Allah rızası için yapmalıyız. Huşuumuzu bozan oklar kalbimizden değil, şeytandan gelmektedir. Şeytanın bizimle olan meşguliyeti, bizim zevkimizi, huzurumuzu ve huşuumuzu kaçırsa bile, namazın faziletinin daha da yükselmesine zemin hazırlar. Bundan emin olmalıyız. O halde, ibadet yapma zevkimizin ve huşuumuzun olup olmadığına bakmadan, ibadet yapmaya devam etmeliyiz. Biz Allah için ibadet yapmaya devam ettikçe inşallah istediğimiz huşuu bulmak için de Rabbimize duâ etmiş oluruz.

Üstad Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretleri, nefsin tembellik döşeginde ve gaflet uykusunda şeytandan gelen bir takım vesveselere kulak verebileceğini kaydeder ve nefsin bu desisesine karşı önemli ikazlarda bulunur. Nefsimize ve şeytana karşı zafer elde etmek için bu ikazları sık sık hatırlamamızda yarar var:

Meselâ, nefsimize diyebiliriz ki: Ey nefsim! Acaba ömrün ebedî midir? Gelecek seneye, hatta yarına kalmaya senedin var mıdır? Sana usançlık veren şey, dünyada sonsuz seneler kalacağını zannetmendir. Oysa vâkıa tam tersidir; senin hem ömrün azdır, hem faydasız uçup gitmektedir. Geçip giden her bir fani günün yirmi dörtten birisini hakikî bir ebedî hayatın saadetini temin edecek güzel, hoş, rahat ve rahmet bir hizmete sarf etmek ise, usanmak şöyle dursun, bilâkis sana ciddî bir şevk ve hoş bir zevk verir.

Diğer yandan; her gün her gün ekmek yesen, su içsen ve havayı teneffüs etsen, ekmekten, sudan ve havadan usandığını söyleyebilir misin? Çünkü her an ihtiyaç tekrarlandığından; usanç değil, lezzet alıyorsun!

Kalp, ruh ve vicdan, cisim hanesinde nefsin arkadaşlarıdır. Nefis her ne kadar

usandığını, tat almadığını ve isteksiz olduğunu söylese de; kalbin, ruhun ve vicdanın gıdası, huzuru ve hayat kaynağı namazdır. Öyleyse nefis bu usanmışlığı sineye çekmeli, arkadaşlarının ibadet gıdasını almasına hiç olmazsa göz yummalı, tat almıyorsa da, sözüm ona, buna katlanmalıdır.

Çünkü hem sonsuz acılara maruz, hem hadsiz lezzetlere sevdalı bir kalbin gıdası, elbette her şeye kadir bir Rahîm-i Kerim'in rahmet kapısında aranmalıdır. Keza, şu fani dünyada, büyük bir hızla ayrılık feryatları koparıp giden bir ruhun hayat kaynağı, her şeye bedel bir Mâbud-u Bâkînin ve bir Mahbûb-u Sermedî'nin rahmet çeşmesine namaz ile yönelmektir. Fıtraten ebediyeti isteyen, ebediyet için yaratılmış olan, ezelî ve ebedî bir Zat'ın âyinesi bulunan ve sonsuz derece nazik ve lâtif olan insanın duyguları, şu kasavetli, ezici, sıkıntılı, geçici ve boğucu olan dünya halleri içinde elbette teneffüse pek çok muhtaçtır. Bu teneffüsü ise ancak namaz penceresi sağlayabilmektedir.

Bir diğer husus; namaz, şu dünya misafirhanesinde âciz ve fakir kalbimize kuvvet ve zenginlik vermekte, şüphesiz gireceğimiz bir menzil olan kabirde gıdâ ve ışık hükmünde aydınlık kaynağı olmakta, çetin bir mahkeme olan Mahşerde senet ve berat hüviyetinde bizi kurtarmakta ve ister istemez üstünden geçeceğimiz Sırat Köprüsünde nur ve Burak gibi göz açıp kapayana kadar bizi Cennete ulaştırmaktadır. Böyle eşsiz lütuflara bizi mazhar kılan bir namaz için “neticesizdir” veya “ücreti azdır” diyebilir miyiz?

Sözünden dönmesi imkân harici olan Cenâb-ı Hak, Cennet gibi bir ücreti ve ebedî saadet gibi bir hediye bize vaad ederek, pek az bir zamanda, bize, namaz gibi pek güzel bir vazife verse; biz de onun hediyesini hafife alırcasına o vazifeyi yapmaz isek veya vazifeden usanç gösterirsek, pek şiddetli bir azaba müstahak olmaz mıyız?

Aklımızı başımıza almalı ve bilmeliyiz ki, dünkü gün elimizden çıktı. Yarınki gün ise elimizde sened yok ki, ona malik olalım. Öyle ise hakikî ömrümüzü, bulunduğumuz gün bilmeli ve her günün en az birer saatini, birer ihtiyat akçesi gibi, uhrevî bir sandukça hükmünde, hakikî istikbal için teşkil olunan bir mescide veya bir seccadeye atmalıyız.

Sakin, “Benim namazım nerede, şu namazın büyük hakikati nerede?” diye ümitsizlik girdabına kapılmayalım. Zira hatırlayalım ki, bir hurma çekirdeği, aslında bir hurma ağacı hükmündedir. Fark yalnız özde ve ayrıntıdadır. Bizim gibi bir avamın, hissetmesek dahi namazımız, büyük bir velinin namazı gibi şu nurdan hissedardır, şu hakikatten bir sırrı vardır. Fakat hiç şüphesiz inkişafı ve aydınlığı, derecelere göre ayrı ayrıdır. Bir hurma çekirdeğinden, mükemmel bir hurma ağacına ne kadar

mertebe bulunmakta ise, namazın derecelerinde de daha fazla mertebe vardır. Fakat bütün o mertebelerde, namazın nuranî hakikatının özü ve esası mevcuttur.¹

Dipnotlar:

1- Sözler, s. 243-247